

Evangelium nám líčí závěr poslední večeře. Ježíš už všem umyl nohy, pojedli a rozmlouvali spolu u stolu. Do toho, jak blesk z čistého nebe začal Ježíš mluvit o chystané zradě a o začátku oslavení Syna člověka a Boha.

Je to paradox: Ve chvíli, když Jidáš odešel, aby Ježíše zradil, dokonce tak podle, že za peníze, řekl Ježíš: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm“ (Jan 13,31). Nyní - tedy ve chvíli začátku hrozného konce. Teď na začátku

rozjetého zradou, říká Ježíš, že je Bůh oslaven. Jak to?

Jistě že není Bůh ani Ježíš oslaven tou Jidášovou nízkostí, totiž prodat přítele za peníze. Nikdo ho nenutil, nebo ano? Jaké byly Jidášovy pochody? Na co Jidáš myslel, co mu šlo hlavou? Co vlastně měl Jidáš v srdci, když toto udělal? Jak dlouho to v sobě nosil?

Evangelista Jan říká, že když Jidáš odešel, byla noc (srov. Jan 13,30). Nemyslí se tím, jen denní hodina, ale vlada temnoty. Temnoty, která byla i v Jidášově srdci. Temnoty tak strašlivé, že i „Ježíš se v duchu zachvěl“ (Jan 13,21), když jen o tom mluvil. Evangelista popsal, kdo je pánem temnoty - a kdo byl tím, kdo našeptával Jidášovi - ďábel (srov. Jan 13, 2). Jidáš se dobrovolně vydal do temnoty noci a už se z ní nevrátil. Evangelista Jan píše: „Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé“ (Jan 3,19).

Vraťme se k tomu, co řekl Ježíš po Jidášově odchodu: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm“ (Jan 13,31). Jidášova zrada, následné rozpoutání Ježíšova utrpení a smrt.

Otec Vojtěch Kodet o tom říká: „To není nezdar, to není tragédie, ale je to zjevení Boží lásky až do krajnosti. Zjevení lásky způsobem, pro který se Ježíš společně s Otce rozhodli, ...Zjevení lásky právě ve chvíli, kdy na této Zemi nastala tma taková, že chtěla pohltit Ježíše, jako světlo. Ale právě, když ho pohltila, byla přemožena tímto světlem. Jako když život Kristův byl pohlcen smrtí, aby nakonec tato smrt byla jeho životem poražena. Proto je to okamžik slávy Ježíšovy i Otcovy.“

Ježíš nás učí, abychom nezůstali v temnotě a chladu smrti, ale vyšli ke světlu a lásce. Jak? Milovat druhé jeho láskou. Ne tou svou a nejen ty své. Milovat jeho láskou každého. Ne svojí láskou, Ježíš nemluví o nějaké filantropii, ale vede nás, abychom milovali jeho láskou. Vede nás k přijetí jeho lásky a k následnému předávání komukoli, kdo bude zrovna vedle nás. „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci“ (Jan 13,35).

Svatá Matka Tereza vysvětlovala lidem, jak to, že se neštítí nemocných a umírajících lidí ležících ve špíně zapadlých indických ulic. Říkala, a tomu učila i své sestry, že nejdříve se dívá na Ježíše v Eucharistii v modlitbě každý den před svatostánkem, aby potom měla sílu vidět jeho tvář i v těchto chudácích. Nejdříve se nechala nasytit Boží láskou a potom ji mohla vyzařovat druhým. Nechme se jí inspirovat. Využívejme adorací, které máme každý pátek, využívejme otevřeného kostela. Nechejme na sebe v tichu dopadat paprsky Boží lásky z vystavené Eucharistie, nebo když navštívíme i během dne otevřený kostel. Neděláme to jen pro sebe, ale i pro ty, se kterými s potom setkáme, aby se také oni mohli setkat s Boží láskou, jak nás to učí Ježíš.